

חוץ ממני

17

תקציר: שרה מואשמת בגרימת מוות ברשלנות לתינוקת ששמרה עליה, ונמלטת מהמשטרה.

אחד המקומות בהם הסתתרה, היה יחידת הדיור בבית הוריה של נועה. לאחר שהיא נמלטת גם משם, מתוודעת משפחתה של נועה לסיפור ומתבקשת לסייע בחיפושים אחריה.

שרה, ממקום מחבואה החדש, יוצרת קשר עם נועה ומבקשת ממנה לשמור היטב על כרטיס זיכרון שנמצא אצלה. המשטרה צותתה לשיחה והם מגיעים אל נועה ודורשים ממנה את הכרטיס.

נועה מסתירה את הכרטיס האמיתי ומביאה להם כרטיס זהה אישי שלה.

בלי פלאפון ובלי מצלמה זה ריק כזה. ריק כל כך עד שנהיה מלא פנימה.

יושבת ב-480, נוסעת לתל אביב, משם 10 ייקח אותי אל הים. לא בוחרת לנסוע לחוף קרוב יותר. כי אין לי כוח לחשב עכשיו נסיעות ודרכים. המסלול הזה נמצא לי במוח ואני נגררת אחריו.

הציבור באוטובוס על מצב 'שנת צהריים'. האוטובוס מניע את כולנו באותו הכיוון. מקפצים ונופלים אל המושב שלפנינו יחדיו. האוירה מדבקת אותי ואני מושכת את עצמי לשנת עראי שבאה והולכת. משלימה את הלילה הצולע האחרון. מרוקנת את המח מכל מחשבה שמנסה להציץ בו. 'קישטה!' הכול אני אבדוק כשאגיע הביתה. אני עונה לטורדניות הכפייתיות שדופקות בנודניקיות על השכל שלי. 'אשאל רב, או את אבא, או משהו. עכשיו לכו. המוקד סגור כעת...'

כדי להביט על הסיבוך שנכנסתי אליו באובייקטיביות, אני צריכה קודם לקחת פסיעה אחורה. להתרחק מהסיטואציה ולסקור אותה מרחוק. כאילו היא לא שייכת אלי.

יורדת בתל אביב, ומרגישה שאני רעבה פתאום. הסנדוויץ' שדחפתי הבוקר מצ'וקמק בתיק, מעלה ריח חמוץ. עוצרת ליד סופר קטן, גונזת גם את הדיאטה התורנית ומשלמת על עוגת בוקר מוזנחת.

יוצאת החוצה, וחוזרת פנימה. לוקחת פריכיות מהמדף וקופסת קוטג' בקטנה מהמקרר. משלמת שוב.

אני מטפחת את נועה היום. כי מגיע לה. טורחת ומבקשת מהקופאית גם כפית. נעצרת בתחנה ומחכה לקו 10. מחפשת מה לעשות עם עוגת הבוקר לפני שתבחר להיכנס אל הפה שלי ולהכעיס אותי.

בסוף אני מגישה אותה לאישה שאוספת כסף על כסא ליד התחנה. "לקנות אני גם יודעת", היא מביטה בי בבוז. "כסף אין לך?" אני נושכת שפה וחושבת כמה מרירות יש בַּפְּנִים, אם היא ככה

גולשת החוצה. מגישה לה שטר של 20 שקל והולכת לפני שתזרוק עלי את גוש השוקולד חזרה.

קו 10 אוסף אותי כמו שאני. אני עומדת במקום המיועד לעגלות. ונחרדת מהמראה שניצבת בפניה. לא גיהצתי הבוקר את השיער. האיפור כבר התאדה ממני. וההבעה מנותקת.

במקום לשלוח יד ולסדר את השיער אני מעדיפה לשלוח רגל ולהתרחק מהמראה.

זו בעיה. חלונות האוטובוס כהים והם מחזירים לי את עצמי בגרסה הפחות טובה, טוב, הפריכיות אומרות לי מהתיק. עוד מעט את יורדת כמה קילואים ויהיה בסדר.

אני בוחרת לחייך לי אל האשליה שירידה במשקל תפתור את בעיית הקרזול וחברותיה.

נסיעה לא קצרה ואנשים עולים ויורדים שמספקים לי חומר לחשוב עליו ולהבריח בעזרתו זבובים לא רצויים בראש.

בסוף מגיעה התחנה שלי. אני יורדת, עוד לא רואה כלום, רק נושמת עמוק את האויר המאוורר.

הולכת לאט. מכניסה את הריח אל תוכי. שואבת ממנו עוד ועוד ומתקרבת לכיוון הכחלחל שנגלה ומסתתר בין בניני הענק.

והנה הם, הסלעים. מחזיקה את התיק ביד ויורדת אל אלה החלקים ממגעם של המים.

אחד מהם, שנראה בעל שטח ניכר מיושר מזמין אותי אליו, ואני מתיישבת.

טיפות קטנות נזרקות אל הלחיים שלי מהים הגדול הזה. זערוריות שנשלחו הצהריים הזה עד חופו של תל אביב כדי לגעת בי.

אני מישירה עיניים אל השמש שמתבוננת בי. ניצבת בקו ישר מולי. מתמודדת איתה על המבט, מבקשת מהדמעות שישתחררו כבר מהעיניים. אם לא מתוך הרגש אז לפחות פיזית.

אבל היא שמש של בין ערביים. כהה ועייפה מלסנוור. אני מתבוננת בגוונים היפהפיים שהיא פורסת לצדדיה.

רוח של ערב דוחפת את הגלים. מנמיכה את השמש. ועוטפת אותי ככה, עם הניגודים שאני מכילה בפנים.

תודה, בורא עולם. תודה שבתוך העולם המטורף ששלחת אותנו אליו, יצרת גם בריאה יפה כל כך, שיהיה לנו מהיכן לשאוב שפיות.

יושבת שם עם הגב לכל העולם. והים מתפלא לראות אותי ככה.

תמיד כשאני מגיעה אליו אני מתפלספת למולו בדברי הגות. מצטטת וחולקת תובנות עם הנפגש התורן.

ועכשיו. אני כזו נועה פשוטה. בלי שום חוכמה. מדברת אל השמים. שופכת את כל הספונג'ה השחורה החוצה בלי קשר.

רק כשהשמש נופלת לגמרי אל תוך הגלים זולגת ממני סוף סוף טיפה אחת תוצרת נועה. אני מתבוננת בתחושה בה היא נשפכת על הלחי. מדגדגת קלושות, ממליחה את הרוק במגע בפה. אם היא הגיעה, אני יודעת שהגעתי אל תמצית של אמת.

במילים הכי פשוטות. אני אומרת לאבא שלי, ששוב אני מוצאת אותי נכנסת להוריקן חייהם של אחרים, במקום לנסות לשרוד את הסערות של חיי.

אין טעימה ממליחותן של דמעות, ואין מתאימה מרוח של ים לייבש אותן.

אני יודעת שאחזור הביתה, ואמשיך למצא קשיים של אחרים להידבק בם, לטפל בהם, לבחור להישרט מכאבם. ולבכות איתם את חייהם, במקום להתבונן פנימה אל הדימום שממאן להגלית. להישיר אליו מבט אמיץ ולהיות מסוגלת להביא לו מזור.

בתחנת בית האצ"ל, מול זאת שהייתי בה לפני כמה שעות, תלויות כמה מודעות בסגנון ביתי.

זאת שתופסת את העיניים שלי בכוח, שולחת אותי להכניס יד אל התיק ולהוציא את הפלאפון.

הי. אין לי.

מוציאה מחברת כלשהי ועט, וכותבת בסופה את המספר. אני חייבת לחייג לשם הרגע. הכל דופק בי. מחפשת בעיני אחר טלפון ציבורי, ואיננו. ולמרות שאני שונאת טובות, מבקשת מבחורה פלאפון ומחייגת.

"שלום. אתם מתעסקים עם כרטיסי זכרון?"

"כן!" קול מעשן בטוח עונה לי.

"רציתי לדעת, יש דבר כזה קבצים מוסתרים בכרטיס?"

"ברור!"

"אתם יכולים לבדוק כרטיס שלי, אם יש בו קובץ מוסתר?"

"ארבעים שקל..."

"תודה!" אני מנתקת וחוזרת על המילה האחרונה שוב, בשביל בעלת הפלאפון.

עוד הלילה הכרטיס של שרה יגיע אליו והוא ימצא מה חשוב בו כל כך, לה ולחוקרים.

האוטובוס עוד לא מגיע. אני דופקת על צדדי תחנת המתכת בתזזיתיות. ופתאום מאי שם מגיע גל של רוח בניחוח הים. מבקשת לחבק אותי. מוצאת אותי קשוחה, תפוסה ולוחמת.

אויש, פתאום אני נזכרת כמה קצת רחוק הים ועצובה לגלות כמה מהר קברה המציאות את החופש.